

Jézus Urunk

2020. évi nagyböjti és feltámadási tanításai

1. tanítás

2020. február 28.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm a mai napon a bűnbánat első Golgotáján mindazon testvéreimet, akik meghallottátok szívetekben hívásomat a mai nap megjelenésére e ünnephez.

Köszöntöm mindazokat, akik ma szintén lélekben kísérték el benneteket imával, szentmise áldozatával a felajánlásuk részében.

A mai nap tanítása a bűnbánatról szól felétek, hisz a tanítás ma az felétek, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok a Lélek indíttatásával kimegyek a pusztába.¹ De miért is vagyok jelen a pusztában, ahol megjelenik a kísértő?

A tanítást a mai életetekre pedig úgy tudom nektek megadni: Most különösen zűrzavarban érzitek magatokat, engeditek a kísértőnek, hogy szinte bekebelezzen benneteket.

Hogy van jelen az a tanításom, ami nem ma, a bűnbánat felkészítésére szól, mikor azt mondtam, hogy: Te mit adsz gyermekeidnek, hogy ha az kenyeret kér? Ugye, nem skorpiót adsz? És ha belenyúl a kisgyermek a kígyó fészkebe, nem kell félned, mert nem történik semmi.

Ma, a bűnbánat-idő kezdetében, a kísértő volt felétek tanításom, mert a kísértő mit tett, ahogy Én jelen vagyok a pusztában, ugye, negyven nap, negyven éj, és mikor megéhezem, ő mindjárt megjelenik, és mit mond?

– Hát, ha Isten Fia vagy, mondd ezeknek a köveknek, hogy változzanak kenyérré.

Mondom neki:

– Írva van: nemcsak kenyérral él az ember, hanem Isten minden Igéjével, ami elhagyja ajkát.

Bízni és reménykedni kell e jelenben, hogy te kinek a gyermeke, és kinek a testvére vagy. Bízni és reménykedni kell, hogy a kegyelem a szeretetében hogy van jelen, hogy árad felétek, és hogy működik rajtatok, majdan bennetek, mert a kísértő, az a jelenben is mindig megjelenik, és mikor látja rajtatok, hogy egy kicsit – most a ti szavakat használva – nem vagytok kiegyensúlyozottak, csak egy kicsit labilissá váljatok, akkor ő meg tud környékezni, és olyanokat tud nektek nyújtani és mondani, hogy szinte elhiszed, hogy ezt talán Én, Jézus Krisztus Uratok adtam számotokra. Figyelni kell önmagatokra, hogy valójában meg

¹ A mai napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: *Jézus megkísértése* (Mt 4,1–11).

vagytok-e erősödve testben és lélekben, működik-e rajtatok és bennetek a szeretet kegyelme, el tudjátok-e fogadni azt a tényt, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok jelen vagyok, de jelen van a kísértő. De a kísértőt nem kell hívnod, nem kell beszélned róla – ő anélkül is megjelenik. De ha még csak azt mondod, hogy: „Hát, jaj, mert én félek! Jaj, mert nem tudok imádkozni! Jaj, mert zörög! Jaj, mert mitévő legyek?” Ez számára kedves szavak. Úgy érzi, hogy neked szükséged van rája. Valahol azt mondod, hogy: „Én nem akarom, hogy megjelenjen! Én nem akarok hallgatni rá.” Megjelenik a gondolatodban, de a tetteiben egész mást cselekszettek.

Ezért fontos, hogy elgondolkozzatok – most különösképpen eljött számotokra e bűnbánat-idő, amire megerősítelek, amire felkészítelek e mai tanításom által is felétek, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok, az Isteni Második Személy, aki kimentem a pusztába, és megjelenik Mellettem, ugye, a kísértő, hogy megkísértsen. De mindig meg kell számára adni a megfelelő választ. Mert, ugye, a kenyérről már volt szó, de most beszéljünk a második részéről. Mit tesz? Bevisz a szent városba – hát, mert a pusztában, ha nem bír kísérteni, akkor majd a városban –, fölhelyezett a templom ormára, s azt mondta:

– Ha Te valóban Isten Fia vagy, hát vedd le Magadat! Hisz írva vagyon: Megparancsolta angyalainak, hogy tenyerükön hordozzanak, hogy kőbe ne üsd lábadat.

Erre mi a válasz?

– Ne kísértsd Uradat, Istenedet!

Hányszor teszitek meg a földi élet jelenlétében! Hányszor nem vagytok biztosak a mindennapjaitokban! Pedig, ha a szeretetem, az örömöm, a békém és a kegyelmem, amit ajándéku adok számotokra, bennetek van, megengeditek, hogy működjön rajtatok és bennetek, akkor tudtok változni, változtatni, észrevenni mindazt, amely körülvesz benneteket, s ami által tudsz különbséget tenni, hogy a kísértő ne legyen jelen. Mert a szabad gondolkodási menetemben, a szabad cselekvésben helyesen kell tudnod dönteni, hogy hogyan tovább a meghívásban, a küldetésben, a követésben, hogyan szeretnéd kialakítani a mindennapjaidat. És akkor tudod, hogy nem teszed próbára – ismételten a ti szavakat használva, ahogy néha viccesen mondjátok –, szinte kés élén táncoltok.

Én most azt mondom: A kés élén próbálkoztok, hogy kísérted-e Uradat, Istenedet, vagy hiszel jelenlétében, szeretetében és kegyelmében, amit ajándéku megkaphatsz, megerősödve a mindennapjaidban és a mindennapokhoz.

Fontos, hogy érezd, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok, Atyámmal együtt jelen vagyunk a mindennapok jelenlétében. De ha ti ebben nem hisztek, de ha nektek nincs szükségetek a kegyelem szeretetére és segítségére, akkor néha könnyedén kísérted Atyádat, a Fiút, és még el sem gondolkozol, hogy talán nem helyes a cselekedet a döntés által. Fontos, hogy érezzétek a fény melegségének sugarát, amelyet oly sokszor ajándéku adtam számotokra a megerősítésben, a kegyelem szeretetében, hogy működhessen rajtatok és bennetek.

Majd, ugye, volt ma még egy része a tanításnak, amikor kivitt egy magas, nagy hegyre, és a világ valamennyi országát és gazdagságát bemutatja Számomra. És mit kér Tőlem?

– Ezt mind Neked adom, ha leborulsz, és hódolsz nekem.

Erre mi a válasz, most már erélyesebben?

– Takarodj innen, sátán! Mert írva vagyon, hogy csak Atyádat... Hódolsz be neki. Atyádat ismered és szereted és imádod.

Ennek hallatán elhagy. És jönnek angyalok, hogy szolgálhassanak.

A földi életben, ugye, a mindennapokban is jelen van a gazdagság, a törekvés, de néha nincs jelen a szeretet, a béke, az öröm, a megbocsájtás. Lehet, hogy a gazdagság, úgy érzed, erőt ad a mindennapjaidhoz, csak idővel érzed, hogy valami hiányzik, nincs meg teljesen a szeretet-, békének harmóniája, valami eltávolodott. „Hisz szinte már nem is tudok különbséget tenni, hogy milyen az, amikor a kegyelmekkel vagyok jelen és élek, és milyen az, amikor úgy érzem, hogy a gazdagságnak szinte a markába kerültem, és csak az éltet, hogy még több és még több legyen. És nem érzem a szeretet örömeinek békéjét, kegyelmét, fényének, sugarának melegségét, ami átölelhet, amely felmelegíthet, amely megerősíthet, és kiegyensúlyozottá alakul az élet a mindennap jelenlétének szeretetében.”

Eljött számotokra, ugye, a bűnbánat-idő, amikor mindig egy kicsit mást várok tőletek, egy kicsit többet önmagatokból, egy kicsit többet a szeretet jelenlétében, a jócselekedetekben, a felismerésben, hogy működjön a kegyelem a szeretetében. Amikor észreveszitek felebarátotokat, testvéreiteket, amikor tudtok számítani egymásra, különösképpen akkor, amikor lehet, hogy elesettnek érzitek magatokat, és valahol érzed belül, hogy: „Nem vagyok egyedül, nekem vannak jó testvéreim, akikhez hozzá fordulhatok, akiktől kérhetek, akivel együtt imádkozhatok a felajánlásban, és akivel egygyé válhatok e meghívásban és a küldetésben. És amikor tudunk figyelni egymásra, hogy valóban egyek legyünk, mert testvéreid vagyunk, Uram, Jézusom, meghívtál testvéreidnek. Mi a meghívást elfogadtuk, és szeretnénk továbbra is e úton járni.” És különösképpen most, e bűnbánatban, amikor szinte nem tudtok teljesen összpontosítani mindarra, amit ez a bűnbánat-idő vár és nyújt számotokra, mert most mindenki a félelem, az aggodalom és a kétely van jelen.

Ma nem e tanítást adtam számotokra, de volt már olyan bűnbánat-idő az elmúlt időben, amikor pont erről beszéltem a tanításban számotokra, hogy a félelem, a kétely, az aggodalom – a ti szavakat használva – nagy úr ám bennetek, ha reá hagyatkoztok. Ismét nem ismeritek fel a helyes döntést a mindennapokban, az elindulásban, a megjelenésben és a jelenlétben.

Éreztétek a szeretetemet, éreztétek, hogy jelen vagyok, és higgyétek el, hogy segítséget is tudok nyújtani, ha kéritek, ha szükségetek van reá, mert akkor a kegyelem megelevenedik rajtatok, bennetek, és működhöz a mindennapokban, a mindennapokhoz. Hisz elkezdődött számotokra is e bűnbánat-idő, amely nemcsak arról szól, hogy néha megvonok magamtól némely ételt, nemcsak arról szól, hogy talán részt veszek egy felajánló imában, nemcsak arról szól, hogy „mi most, ahogy jelen van a bűnbánat-idő, amelyre kiválasztott Mária testvér nagyon várja a testvéreit, hogy megjelenjek, és úgy érzem, ezzel cselekedtem”.

Ezek mind-mind szép, de kevés a döntésben. Mikor a várakozás-időben vagytok, akkor is azt kérem tőletek, hogy kicsit többet tegyetek és adjatok magatokból. Most a bűnbánat-időben ezt még jobban fel kellene emelnetek, hogy többet tegyetek és adjatok magatokból. Éreztétek, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok, Atyámmal együtt, jelen vagyunk, hisz meghívtalak benneteket az útra, és ha elindulsz ezen az úton, akkor érezd a jelenléteimet, a segítségemet és a kegyelmemet, mert akkor ez a bűnbánat-idő kegyelmeket nyújthat számotokra hétről hétre a mindennapokban, a mindennapokhoz, és akkor valóban örömmel tudtok egymásra tekinteni, „érezni, hogy testvérek vagyunk, érezni, hogy összetartozunk, érezni, hogy számíthatunk egymásra”, mert ez az igazi segítségnyújtás önmagadból a bűnbánat-időben, hogyha tudod, hogy mi rejlik itt bent, és ezt hogy tudod megosztani felebarátaiddal, testvéreiddel, szinte mondhatod azt: e családdal, akikkel eggyé váltatok az évek folyamán.

És most így árasztom felétek kiválasztott Mária testvérem által áldásomat e megkezdett bűnbánat-idő megerősítésében, hogy ellent tudjatok mondani a kísértőnek; ha szükséges, ti is, szinte mondd azt, ahogy Én, Jézus Krisztus Uratok azt mondtam neki a harmadik megkísértés után, hogy: „Takarodj, sátán!” Te is mondhatod, mert te e meghívott fény útján a szeretetben szeretnél részesülni és haladni. S ezért most megerősítelek benneteket e megkezdett bűnbánat-idő szeretetével, kegyelmével, örömeinek békéjével, hogy ezt zárjátok be szívetekbe, lelketekbe, és akkor talán egy kicsit jobban tudtok figyelni önmagatokra, felebarátaidokra, testvéreitekre, szinte, ahogy mondtam, mint egy család, akik fontosak vagytok egymásnak a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme áradjon reátok, töltse be szíveteket, lelketeket, erősítsen meg e bűnbánat-idő minden napjára, hogy tudd, hogyan és miképpen élj, cselekedj a küldetés-követésedben, hogyan tartozol, testvérként, az Isteni Második Személyhez, Hozzám, Jézus Krisztus Uratokhoz.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

2. tanítás

2020. március 6.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a bűnbánat második Golgotáján.

S köszöntöm mindazokat is, akik ma szintén lélekben kísértetek el benneteket, hogy eggyé váljatok a kegyelemben.

A bűnbánatban az első tanítás felétek az, mikor a kísértő megjelenik, és ha tudsz ellenállni számára, akkor elküldöd magadtól. Ma pedig az a tanítás felétek, amikor kiválasztottam három tanítványomat, és csak velük külön felmentem egy hegyre.² És ahogy ott jelen vagyok, elváltozik az arc, ragyog, mint a Nap, a ruha fényessé válik, mint a fény, és látomásban jelen van Mózes és Illés. De ennek a legnagyobb mondanivalója az, amikor Simon Péter így szól:

– Uram, jó nekünk itt lenni.

Ugye, ti is szoktátok ezt mondani e helyen: „Uram, jó nekünk itt lenni az oltár közelségében, ahol érezzük a Te jelenléted kegyelmét, amikor Hozzád tartozhatunk, és amikor érezzük, hogy bármilyen nehézség, fájdalom és bánat jelentkezik a mindennapjainkban, ezeket mind-mind le lehet küzdeni, mert a szeretet a kegyelmében mindig erősebb.”

És itt tanítványim is érezték a különbséget és a szeretetet. Hisz mikor a látomásukban látták a két prófétát, amint az ő Mesterükkel beszél, felcsillan bennük a remény, a szeretet, a kegyelem, de mégis azt mondja: „Jó nekünk itt lennünk.” Mert érezték, hogy a fénynek kegyelme van.

S folytatódik ez a tanítás, ugye, azzal:

– Ha akarod, felállítunk itt három sátrat: egyet Neked, egyet Mózesnek s egyet Illésnek.

De már erre nem kellett időt szakítaniuk, mert mire ő ezt elmondotta az ő Mesterének, addigra, ugye, a fényes felhő megjelenik, beárnyékolja őket, és hang hallatszik a felhőből:

– Íme, az Én Szeretett Fiam, kiben kedvem telik! Őt hallgassátok.

Az Atya tanúságot tesz a Fiúról, az Isteni Második Személyről, ami által változik a mindennapi élet jelenléte, hisz, ugye, mikor arra mentek a kezdetekben, hogy János áll a vízparton, és várja a keresztre a testvéreit, majdan, íme, jön a Bárány, hogy részesülhessen a keresztségben, és akkor hogy van? Megnyílik az Ég, és szózat hallatszik. Ma pedig azt mondom nektek, hogy a felhő beárnyékolja a jelenlévőket, ugye, és hang hallatszik.

De itt már nemcsak az, hogy: „Íme, az Én Szeretett Fiam!”, hanem itt folytatódik: „akiben kedvem telik”. Ami által számotokra is tudotokra adom, hogy valóban Ő az Isteni Második Személy, akiben bízni, reménykedni, kérni, felajánlani és örülni lehet a mindennapi élet jelenlétében és szeretetében, hogy hogyan és miképpen fogadod el e tanítást a felismerés révén. Hisz nektek is szól ma, nemcsak Péternek, Jakabnak és Jánosnak, hanem ma minden jelen lévő testvéremnek, aki felismerte a hangot, és elfogadta, hogy: „Íme, az Én Szeretett Fiam, kiben kedvem telik, és Őt hallgassátok!”

Ugye, hogyan és miképpen értelmezték ezt?

Hogy, ahogy e három tanítvány megtapasztalta, úgy ti is sokszor és sokszor már megtapasztalhattátok, érezhattétek a jelenlét-fény kegyelmét és szeretetét. És ma különösképpen, mikor hallottátok e tanítást. De ti nem ijedtetek meg, nem

² A mai napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: *Jézus színeváltozása* (Mt 17,1–9).

rémültetek meg, nem borultatok arccal a földre. Ti már éreztétek, hogy: „Ez a tanítás már jelen volt számunkra, s amiből a kegyelem árad. Most ismét felkészítjük szívünket, lelkünket e újabb kegyelemhez, ami által együtt haladunk e meghívásban és e küldetésben. És ellent tudok mondani a kísértőnek.”

De ez a tanítás folytatódott, ugye, hogy a tanítványok megijedve meg-rémültek, leborultak arccal a földre. S ekkor Én, Jézus Krisztus Uratok oda léptem hozzájuk, megérintettem, és azt mondtam nekik:

– Ne féljetek. Egyenesedjete fel.

S ez az érintés valami olyan különlegességet adott a fény után, hogy már nincs jelen a félelem, a borzadalom és a remegés, hanem mintha valami más kegyelem és szeretet áradt volna felénk e megtapasztalás részében.

S ez a tanítás ezt próbálja számotokra tükrözni, hogy hogyan van jelen a fény a szeretetében, hogyan változhat el az arcotok a ragyogó Nap felé, a Nappal eggyé válva. Mert amikor elindulsz az úton a küldetés-követésedben, felismered mind-azt, ami a tanítás által megadatik számotokra, hogy biztonságban legyetek, ahogy tanítványaim is. Hisz mikor kiválasztottam őket, és csak külön velük mentem fel e hegyre, ők akkor úgy érezték, ugye, szívükben, lelkükben, hogy ők talán mások a többi tanítványtársuk mellett. Holott egyformák, csak megadatott számukra ez a kegyelem a meghívásban, és ezt a meghívást követték az elfogadásukban. Ti is kaptok meghívásokat, de az rajtatok múlik-e a felismerés, az elfogadásában és a követésében? Hisz Én, Jézus Krisztus Uratok a meghívást számotokra is épp úgy adom meg, mint tanítványaimnak. De az, testvéreim, rajtatok múlik, hogy felismeritek-e, elfogadjátok-e, és elindultok-e rajta a küldetés követésében. Mert a meghívás, ahogy a ti saját szavatokat használva, kézen fogva megjelenik előttetek és számotokra, csak nektek kell felismerni ezt a különlegességet, ahogy tanítványaim is boldogan követték. S még akkor nem tudták, hogy miben lesz részük, hogy milyen csodát, és milyen kegyelmet élnek meg. Mert akkor csak az öröm járta át őket a meghívásban és az elindulásban. De még akkor nem tudták, hogy a kegyelemben milyen ajándék részeseivé válnak. Számotokra is, mikor a meghívás megjelenik szívetekben, lelketekben, és ha felismeritek, és elindultok, nem biztos, hogy ti is mindjárt érzitek, hogy ennek kegyelme is lesz az ajándékában. Néha csak a megtapasztalás után érzitek szívetekben és a lelketekben, hogy „én egy ajándékban részesülhettem e különleges tanítás által, amit számunkra megadtál”.

Fontos, hogy éreztétek, hogy a meghívás, az mindig egy különleges ajándék is számotokra, mert a tanítványok is itt szembesültek a kegyelemmel, a szeretettel, az örömmel. És hogy fejezték ezt ki? „Uram, jó nekünk itt lenni.”

Ti is sokszor kifejezitek, nemcsak szavakkal, hanem énekkel, mert így akarjátok kifejezni azt az örömet a szeretet békéjében, ami által részesülhettetek. És a mai tanítás ezt adja számotokra, hisz már a kísértőt – hogy is mondtam, egyszerű szavakkal, a ti szavatokkal? Ti is mondhattátok szinte számára, hogy: „Takarodj, mert nincs rá szükségem!”

És ha megerősödtél, akkor már felismered a meghívást, és ez a meghívás elhozza az öröm szeretetének, kegyelmének ajándékát. És mikor ezt így átélitek s megtapasztaljátok, akkor érzitek a közelségemet, érzitek, hogy bármilyen nehézség lehet a földi életetekben és a mindennapokban, de ha nyitott a szíved, és felkészültél az öröm szeretetének, kegyelmének elfogadására, és mikor betöltekezel vele, és úgy érzed, hogy benneteket is a Nap ragyogása, a fény fehérsége átölel, és felmelegít, akkor másképp tudod elfogadni a mindennap jelenlétét, amelyhez tartozol.

De, ugye, itt is, hogy is van a vége felé? Hogy a tanítványok, ugye, megijedtek, elrémültek, szinte arccal leborultak a földre. De nem azért, ami ajándékot kaptak, hanem a hangtól, amely így szólt feléjük: „Íme, az Én Szeretett Fiam! Őt hallgassátok, akiben kedvem telik.”

Ugye, ti is érzitek, amikor hozzátok szólok, amikor megérintelek, amikor meghívlak, amikor meghallgatást nyer a felajánlásotok, és felétek árad a segítség a kegyelemben?

Néha lehet, hogy ti is szinte meglepődve megijedtek? De ez a félelem nem az a félelem, amit ti a földi életetekben érzitek. Erre mondhatod azt, hogy a kegyelmi félelem. Mert a tanítványok is, valóban megijedtek, elrémültek, de nem szaladtak el, csak arccal leborultak, és erre a Mester, Én, Jézus Krisztus Uratok, oda léptem, és csak így megérintettem, s azt mondtam: „Ne féljete! Egyenesedjete fel.” És akkor már a félelemnek nyoma sincs rajtuk és bennük, inkább ismét a csodálkozás, a meglepetés, hogy már maga Jézus, vagyis a Mestert látják csak, már a próféták is eltűntek, kiket látni véltek. Tán szemüket is megdörzsölték, ahogy ti a földi életetekben, hogy: „Biztosan jól látok?” S ők is látták, hogy már csak Jézus, a Mester van jelen, de aki felkészíti őket, hogy erről senkinek sem szóljanak, a látomás ajándékáról, amíg az Emberfia a halottak közül fel nem támad.

Tehát a végén egy tanítást ad nekik a felismeréshez, az elfogadáshoz és a küldetés követésében.

És mikor ez mind-mind így együtt van, akkor érzitek, hogy ez a bűnbánat-idő számotokra először megmutatja, hogy mit jelent az, ami a bűnbánatot tükrözi, a negyven nap, éjjel és nappal a pusztában, és ugye, a kísértő, aki éberrel figyel – és nemcsak akkor, hanem most, a jelenben is tud figyelni, és megzavarni benneteket.

De ennek a tanítását végigéled, felismered, elfogadod, akkor a mai napban már a meghívást könnyedén tudod felismerni s elfogadni, szívedbe zární, és haladni, hogy ez a bűnbánat-idő hozza el számotokra a fény szeretetének kegyelmét. És akkor így haladtok a meghívás küldetésében, a mindennapokban, a mindennapokhoz.

S ennek reményében ma e különleges fény-áldásomat árasztom reátok, hogy szinte úgy érzitek ti is, hogy „a vakító fény ölel át bennünket, összekovácsol, hogy eggyé válhassunk a felismerés meghívásának küldetéséhez”.

És így áradjon reátok kiválasztott Mária testvérem által e mai áldás a vakító fény, meghívás szeretetének követésében.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme e vakító fényel öleljen át benneteket, és mutassa meg a meghívásokat az elfogadásában, és majdan a küldetésében.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

3. tanítás

2020. március 14.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a bűnbánat harmadik Golgota-tanításában.

S köszöntöm mindazokat is, akik ma lélekben kísérték el a fájdalom, szenvedés Golgotáján imával, hogy egyé válhassatok a tanítás révén.

A mai tanítás ma felétek a megbocsájtó kegyelemről szolt³, hisz Péter megjelenik az ő Mestere előtt, és megkérdezi, hogy ha a testvére vétlen lenne, hányszor kell megbocsájtania?

– Hétszer? – kérdezi.

Erre a válasz:

– Nem hátszer. Hetvenszer hétszer.

Sokan és sokan ilyenkor azt mondják, hogy csak az egyik oldalról kell megbocsájtani, és a másoknak talán nem.

A megbocsájtás-kegyelem, az úgy működik, hogy minden testvérem nyitott szívvel és lélekkel van jelen, nyitott szívvel és lélekkel helyezi el mindazt, ami benne rejlik a megbocsájtásban és a kegyelemben, hogy a működés egyé válhasson rajtatok és bennetek.

Hisz ehhez a megbocsájtáshoz tartozott egy példabeszéd-tanítás is, amely arról szól, ugye, hogy ha a király számadást akar tenni az ő szolgálói felett – most nem fogom szóról szóra megadni számotokra e tanítást, de tudjátok, hogy ebben a tanításban az van, hogy jelen van egy adós szolga, akit a király magához hívat. És mivel azt mondja, hogy nem tudta megfizetni adósságát, akkor elrendelte, hogy adják el őt, feleségét, gyermekeit, és mindenét, amije van, hogy visszafizethesse adósságát. De erre mitévővé válik? Leborult előtte, és kérlelte:

– Légy könyörületes irántam! Majd megfizetek mindent.

A király az úrban – megesett rajta szíve, és mindenét elengedte.

³ A mai napon a Golgota előtti ajándék-tanítások a következők voltak: *A megbocsájtás* (Mt 18,21–22) és *Példabeszéd a könyörtelen szolgáról* (Mt 18,23–35).

Ugye, ő megkapta a megbocsájtást, az adósságának az elengedését, és utána ez a szolga hogyan cselekszik? Mit tett? Megy ki, ugye, örömmel, hogy minden adósságát elengedte. Mit tesz? Hisz tudjuk, hogy ő milyen sokkal tartozott.

Majd jön a másik szolga, aki pedig neki tartozik. Ő csak dinárral tartozik, a másik talentummal. Erre megkérdezi tőle, hogy mikor adja vissza számára az adósságát. Nem is várta meg a választát, azonnal elkezdte fojtogatni, kiabálni. Ő hiába hullott térdre előtte, s ő is könyörületesen hozzája fordult:

– Légy türelmes! Amint tehetem, visszafizetem adósságomat.

De neki ez nem volt elég. Ő elvitte, és odaadta a börtönőrnek, hogy addig ott maradjon, mire mindent visszatérít az adósságából.

Ugye, vannak szolgák, akik ezt látják, és tanúi ennek. Elmondják a királynak és az úrnak. És akkor mitévővé válik? Az úr hívhatja őt, és mikor megjelenik, mit mond neki?

– Te gonosz szolga vagy! Nem kellett volna neked is úgy cselekedni, mint ahogy én cselekedtem? Hisz én elfogadtam a te könyörületedet, és mindenedet elengedtem. Te pedig kimentél, és hiába hullott térdre előtted szolgatársad, te őt a börtönőrnek adtad. Íme, most halld az én parancsomat.

Őt is elvitték az öröknek, és azt mondták:

– Addig bent marad, amíg minden adósságát nem törleszti.

S akkor ennek van még egy utolsó, záró része: a Mennyek Országában is az Atya így tesz, ha nem tudtok megbocsájtani egymásnak.

Tehát a mai nap a megbocsájtásról szólt felétek, hogy ha önmagatokba néztek, elgondolkodtok önmagatokon, hogy valójában mindent helyesen cselekedtek, a szerint vagytok jelen, ahogy jelen volt számotokra ez a tanítás?

De, ugye, a bűnbánat-időben, emlékeztek, ilyenkor néha más tanítást is adok. Ugye, ma még egy tanítás jelen volt számotokra, ami már arról szólt, hogy a gazdag ember két fia, az szintén miről szólt? A felismerő bűnbocsánatról. Mert az atya mit tett? Megbocsájtott fiának, örömmel fogadta, amikor az azt mondta neki, ugye, visszatérve, hogy:

– Már nem vagyok méltó, hogy fiadnak szólíts. De a szolgák között, ha befogadsz, élem életem.

De erre az atya átölelte, megbocsájtott gyermekének, szép ruhát, gyűrűt húzott ujjára, hizlalt állatait levágva vacsorát készített, ünnepen, tiszteletére.

Igaz, hogy az idősebb fiúnak ez nem volt ínyére való, nem tetszett, de az atya elmondotta:

– Te végig velem voltál, de ő elment. Meghalt, és újra feltámadt. Most illő, hogy örüljünk és vigadjunk.

El kell gondolkozni, hogy nekünk is a földi életünk jelenlétében hogyan kell elfogadni a felebarátot, a testvért, a szeretteinket a családban, az ismerőseinket, vagy itt a Közösségben, mikor együtt vagytok jelen az engesztelésben, a szentmise áldozatában, a golgotai átélésben, hogy tudtok-e egymásra figyelni, tudtok-e megbocsájtani szívből egymásnak, és tudjátok-e elfogadni egymást, és ha szükséges, egymásért imádkozni a kegyelem szeretetében?

Hisz ez mind-mind fontos a jelen életben. Hisz – ahogy mondtam a bűnbánat első golgotai tanításában – e zűrzavarban, mikor szinte nem tudjátok, hogyan és miképpen alakítsátok ki életeteket, azt mondtam, legyen bennetek hit és szeretet. A második bűnbánati Golgotán ismételten azt mondtam: Hogyan érzed a meghívásodat a küldetésedhez a hitben és a szeretetben?

Ma pedig azt adom számotokra, hogy ugye, benned van a hit és a szeretet a küldetésedben, most hogyan tudod elfogadni a megbocsájtás kegyelmét, hogy áradjon reátok, működjön rajtatok és bennetek, és e szerint cselekedjete?

Fontos, hogy érezzétek, hogy a nehézségekben, a fájdalomban és a bánatban segítséget tudok nyújtani számotokra.

Ma kiválasztott Mária testvéremet mire készítettem fel a rövid beszédében?

Azt adtam neki: Ha csak egy mustármagnyi hitetek van, bennetek, és ott van jelen a remény a szeretetében, akkor már nem vesztek el. De ha még ezt a kis mustármagnyi hitet sem tudod elültetni itt a bensőben önmagadnak, akkor hogyan várod a segítséget és a kegyelmet? Hogyan akarsz követni a küldetésben? Hogyan fogadod el a szeretetet az öröm békéjében, ami megerősít, és ami által készen állsz a mindennapok jelenlétére?

Hisz emlékeztek, nem mostanában adtam azt a tanítást, hogy a régiek hogyan és miképpen voltak jelen, és hogyan tanítottak. Hisz ma a félelem erőt vett rajtatok a jelenben. A félelem, ami által az aggodalom is helyet foglal szívetekben és a lelketekben. Hisz emlékeztek, volt olyan bűnbánat-idő, nem oly régen, amikor az egész bűnbánatot a kétely, a félelem és az aggodalom részében adtam számotokra. És mire lement a bűnbánat-idő, akkor úgy látszott rajtatok és bennetek, hogy megértettétek a tanítás lényegét a remény szeretetének örömeiben. Pár év elteltével most ez megint eltávozott tőletek, már a remény is olyan feledésben van bennetek, és megint átadjátok magatokat az aggodalomnak, a félelemnek és a kételynek. Akkor hol van bennetek az a kis mustármagnyi hitetek, ami összeköt, ami által érzitek a szeretetet, s ami által önmagadba nézhetsz, nézhettek, és hogy ha rádöbbsz, hogy „talán nem kedves az én Atyám előtt és az én Mesterem előtt, amit megtapasztalok, akkor elindulok a változás útján”.

De a változásban elsőként a mai tanítás lényege az, hogy meg tudjátok bocsájtani, elsőként önmagatoknak, itt belül. Ha ez megtörténik, akkor már kifelé is fog menni, akkor már másfelé is meg tudsz bocsájtani. És akkor mennyivel más a jelen szeretet kegyelmének ajándéka, amely felétek árad, amely átölel, és amely megmutatja számotokra, hogy nem kell helyet, tért, időt adnotok a félelemnek, a kételynek és az aggodalommal. Az anélkül is jelen van. De ha még szinte, a ti szavakat használom, szinte srófoljátok magatokat e félelemben, e aggodalomban, hogy: „Mi lesz velünk?!”, akkor hol a hitetek? Ezt kérdezem tőletek, de minden testvérem saját maga megválaszol önmaga számára. És akkor már a megbocsájtás is működik, és érzitek a szeretetet, a kegyelmet a küldetés részében, a mindennapokban, a mindennapokhoz, hogy valóban eggyé válhatunk a testvéri, felebaráti szeretet meghívásának elindulásában. Hogy ha egymásra tekintetek, akkor valóban az öröm, amely megjelenik rajtatok és bennetek, szinte tudjon

sugározni a felebarát felé a testvérben, az egyé váláshoz és az egyé válásban. És akkor érzitek, hogy a kegyelem, amely ajándékkul megjelenik, és szinte kopogtat rajtatok, szíveteken, lelketeken, hogy elfoglalná helyét bennetek, hogy működhessen rajtatok, és ez által vezessen a meghívott mindennapi út kegyelmének szeretetében.

A bűnbánat harmadik Golgotáján, tehát, ezt nyújtottam számotokra. A legfontosabb most, a mai nap tanításának a megbocsájtó kegyelme, hogy nem azon gondolkodjál, hogy hányszor, hogy hétszer, hetvenszer vagy hétszer bocsájtasz meg, hanem azon, hogy először itt megnézed, belül, és ha ott kiegyensúlyozott vagy a megbocsájtás kegyelmében, akkor áradhat a felebarát felé, a testvér felé. És akkor tudtok egyé válni, és együtt működni, és haladni a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Ennek reményében áradjon reátok ma kiválasztott Mária testvérem által áldásom, amely ma úgy párosul hozzátok, hogy jelen volt a meghívás a szeretet örömeinek jelenlétében, a küldetés követésében, és ma hozzájön a megbocsájtás szeretete, hogy valóban, szeretetben, örömben és békében élhessünk e nehézségek között is, amelyet most, úgy érzitek, hogy szinte az aggodalom uralkodhat rajtatok, ha megengeded. Ez rajtatok múlik. Ahogy a kérdést tettem fel, úgy ezt is így mondom. *Ha megengeditek. S akkor elindulhatsz ismételten e meghívott úton a mindennapokban, a mindennapokhoz.*

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme a megbocsájtás szeretetével és örömeivel áradjon reátok, töltsé be szíveteket, lelketeket, egész lényeteket. Engedjétek, hogy működjön rajtatok és bennetek, akkor nem a félelem, a kétely és az aggodalom uralkodik rajtatok és bennetek.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

4. tanítás

2020. március 20.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm a mai napon a jelen lévő testvéreimet, de köszöntöm mindazokat is, akik ma lélekben vagytok jelen, és lélekben kísértétek el kiválasztott Mária testvéreimet a fájdalom, szenvedés Golgotáján.

A bűnbánat negyedik Golgotáján a tanítás felétek az⁴, hogy közeledve, ugye, az ünnephez, és az ünnep révén, ahogy írva van számotokra, a húsvéti ünnepek

⁴ A mai napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: *A béna meggyógyítása szombat* (Jn 5,1–18).

előtt felmegyünk a városba, Jeruzsálembe, és ott is elmegyünk a Juh kapu felé, a fürdőbe, amelyet Bethesdának neveznek, ahol sokan vannak, ugye, jelen, vakok, sánták, bénák, akik várják a segítő csodajelét. És a segítő csodajelben hogyan tudunk egyé válni e jelen kegyelemmel, amely megelevenedik előttetek. Hisz a fürdőnek van egy jellegzetes megjelenése. Ugye, azért vannak sokan vakok, sánták, bénák, hogy a víz, ha majd mozgásba jő, ki fog elsők között a vízbe érní, hogy gyógyulást nyerjen. És ehhez többen éveket áldoztak ottlétükben, mert bíztak a segítő erőben. De a segítő erő nem mindig adta meg a testvér, felebarát felé azt a kegyelmet, amit vártak. Hisz van, aki anyagilag meg tudta oldani, van, aki saját maga tudott oda lépni, és van, akinek voltak segítségék. S akkor jelen vannak az elesettek, a szomorúak és az egyedül maradottak, akik csak vágyakoznak, és várják a segítő jelet. És ez a segítő jel még nem jött el számukra, de bíznak a segítségnyújtásban.

Most, ha csak ezt az egy beteget vesszük, akiről ma ez a tanítás szólt felétek, úgy is írva számotokra az *Írás*, hogy 38 esztendeig vágyakozott, várakozott. Valami arra bízatta, hogy egyszer számára is eljön a segítő csodajel. De még nem tudta, hogy milyen formában, és ki által és hogyan.

Ez így jelen van a mindennapi földi életetekben, amikor ti is vágyakoztok és várakoztok egy segítő csodajelre, de még nem tudjátok, hogyan és miképpen részesültök belőle. De soha nem szabad feladnotok a reményeteket, amely bennetek van, mert a remény erőt tud árasztani, ami által van, mibe kapaszkodnod, és érezned, hogy a segítség jelen van, vagy jelen lesz. De hogy hogyan és miképpen, abban még lehet, hogy nem vagytok biztosak, ahogy ezt a beteget is, ha számotokra vesszük a tanítást, mikor Én, Jézus Krisztus Uratok megkérdeztem tőle, hogy: „Akarsz-e meggyógyulni?” Mi volt, ugye, a válasza? Nem azt mondta mindjárt, hogy: „De igen, Uram!” Hanem mit mondott?

– Nincs emberem, aki segítsen, bevigyen, amikor a víz mozgásba lendül. Mindig más és más lép be előttem.

Tehát itt is elmondja azt, hogy vágyakozik a gyógyulásra, vágyakozik a segítségnyújtásra, a hite és a bizalma is megvan, csak még nem tudta, hogyan és miképpen jön el feléje és hozzája.

Hányszor és hányszor van számotokra is megadva a segítségnyújtás a kegyelem által! Csak nektek kell felismerni és elfogadni, és majdan a szerint cselekedni és működni. Hisz Én, Jézus Krisztus Uratok már nem egyszer s nem kétszer adtam a tanítások által számotokra az ajándékot és a kegyelmet. A felismerés révén mindig azt mondtam: Ha felismered, akkor elfogadod, szívedbe zárod, és megengeded, hogy működjön rajtad és benned, és ha kell, formáljon. De a formálás ne a te saját elképzelésed és akaratod szerint történjen, hanem akkor add át magadat a kegyelemhez, és legyen meg benned a bizalom szeretete, hogy majd működik rajtad és benned, és majd megformál, ahogy te ezt várod a mindennap jelenlétedben.

Hisz ezt a beteget is, ha nézzük, ugye, vágyakozott és várakozott. A hitét és a reményét nem dobta el önmagától még akkor sem, ha ilyen hosszú időt kellett neki jelen lenni a vágyakozás várakozásában.

Néha mi a földi életünk jelenlétében türelmetlenné válunk, ha valami nem azonnal történik meg talán a felajánlásod, talán a kérésed, a fohászkod, a meghallgató kegyelemben, akkor már jelen vannak a kérdések. Ugye, hányan szoktátok könnyedén azt mondani: „Ha Isten létezik, akkor miért engedi? Ha Jézus jelen van, akkor miért nem segít? Ha a Szűzanya – azt mondjátok – az országunk védőszentje védő palástjával védi és óvja e országot a nemzetben, akkor miért nem siet országához?”

Igen, ezek a kérdések nagyon-nagyon hamar elhangzanak. De bennetek jelen van, hogy ti mit adtok önmagatokból? Van egy kis türelmed a várakozásban és a vágyakozásban? Vagy azonnal, mindjárt mindent?

Néha nektek is tenni és cselekedni kell. És várakozni.

Hisz emlékeztek, tanításomat már megadtam számotokra régebben, hogy ami néha nálatok, itt, szinte eltelik egy év – mit mondtam?

– Hát nem az imént ajánlottad fel?

Hisz a földi számítás nem teljesen egyezik meg a mennybéli, égi számításokkal. Néha tenni és cselekedni kell, és bízni a reményben és a szeretetben.

De a remény mellett, ami a legfontosabb még: a hited. Ahogy elmondottam az elmúlt Golgotán: Ha benned van az az apró magnyi a mustármagban, a hited és a reményed, s ha ezt nem dobod el önmagadtól, és ha csak azzal a kis mustármagnyi hittel és reményeddel felajánlod önmagadat a kegyelemhez, akkor már nem fogsz elveszni, mert megkapod a segítségnyújtást, csak bízni és reménykedni kell.

De ott is még nem ez a tanítás volt csak, hanem a megbocsájtás. És ugye, a megbocsájtást először itt kell megtenned, önmagaddal. És ha már te önmagad részében kiegyensúlyozottá váltál a megbocsájtó kegyelem részével, akkor már észreveszed a felebarátodat, a testvéredet, és akkor már számára is meg tudsz bocsájtani. És akkor már nemcsak a harag vezérel, hanem tudtok egymásra szeretettel figyelni, és elfogadni.

Mert a mai nap is arról is szól felétek, hogy a hit szeretetében és a reményében vágyakozott. És ugye, mikor az volt számára a válasz: „Kelj föl! Fogd ágyadat, és járj!” Érezte, hogy meggyógyul, és nem kételkedett, hanem valóban a szerint cselekedett, ahogy mondták neki. Felállt, megfogta ágyát, és elindult vele, és járt.

De ez nem mindenkinek volt kedves. Hisz, ugye, a zsidók rája szóltak:

– Hogy gondolod, te, szombaton vinni az ágyadat?!

Emlékeztek arra a tanításra, mikor azt mondtam számotokra, hogy az ember ura a szombatnak is? Tehát figyelni, észrevenni kell a tanítás mondanivalóját, hogy hogyan van jelen számotokra a mindennapokban e kegyelem szeretetében.

Hisz szükségetek van a kegyelemre és a szeretetre. Hisz sokan és sokan szinte ki vagytok éhezve a szeretet kegyelmére, hogy átöleljen, hogy megerősítsen, s ez által felismerd önmagad, és elinduljál ismételten a meghívott úton. Hisz ki lettél választva az út porából, a meghívást megadtam számotokra, és a meghívásban elindultok a küldetés, követés részében.

De, ugye, ennek a tanításnak van még az az utolsó szakasz-része, amely egy kicsit szintén olyan, olyan kegyelmi. De olyan, hogy egy kicsit meglepő is. Hisz, ugye, hol találkoznak ismételten? A templomban. És ott mit szól feléje a tanítás írásában Jézus Krisztus, a Második Isteni Személy, aki most jelen vagyok, és szólok hozzátok? Hogy:

– Ugye, milyen jó, hogy meggyógyultál? Most vigyázz magadra, és ne vétkezz, nehogy még nagyobb problémád és bajod legyen.

Ő ezt meghallgatta, s akkor már fel is ismerte, hogy ki volt az, aki őtet meggyógyította. Hisz előtte, ugye, nem tudta elmondani, de ekkor felismerte. És milyen a földi ember a gyarlóságában, a jelenben is? Hát mindjárt elment a zsidóknak elmondani, hogy ki volt az, aki őtet meggyógyította, s aki azt mondotta neki: „Kelj föl! Fogd ágadat, és járj!”

Ő örömmel és szeretettel tette meg, de a zsidók ezt nem így fogadták. Ők ekkor elkezdték üldözni, ugye, az Isteni Második Személyt, Jézus Krisztus Uratokat, vagyis Engem, mert szombatot meg mertem tenni ezt a segítségnyújtást – a ti szavakat használva – a felebarát felé, a testvér felé.

Hát ez a beteg 38 év után, ugye, megérdemelte a segítségnyújtást a felemelkedésben?

Hányszor és hányszor ti is vágyakoztok és várakoztok a segítségnyújtásra, hogy megkaphassátok, hogy részesülhessetek e kegyelem ajándékának szeretetében, ami átölel, ami felmelegít, és megerősít benneteket. Hisz Én, Jézus Krisztus Uratok most azért e bűnbánat-időben ezen tanításokat adom számotokra és nektek, hogy ez által megerősödjete. Hisz a félelem (...) az úgy is nagyon nagy, és megadja mindazt, amire vágyakoztok és várakoztok. Hisz Én, Jézus Krisztus Uratok nem egyszer és nem kétszer adtam meg számotokra ezt a tanítást, hogy bízni, hinni és reménykedni kell. És hogy ha ezek jelen vannak, akkor megkaphassátok azon segítséget, amire szükségetek van. S akkor érzitek a meghívás-, küldetésetekben, hogyan és miképpen haladjatok e mostani – mondjam Én is számotokra, ahogy ti mondjátok saját szavaitokkal? – zűrzavaros, nehéz időben előre. De a mustármagnyi hiteteket ne dobjátok el önmagatoktól. Az éljen bennetek és rajtatok. És ez által várjátok azon segítséget a kegyelemmel, amire szükségetek van. Próbáljátok úgy vágyakozni, ahogy ez a férfi 38 esztendőn keresztül valahol bízott, valahol reménykedett, hogy számára is eljön a kegyelem a gyógyulás pillanatában.

Hogy mennyi időnek kell eltelni a jelen földi életetekben néha a felajánlásra, a kérésre és a fohászra, arra azonnal számotokra sincs válasz, de a türelem, a szeretet, az öröm és a béke megadja mindazt, ami szinte összekovácsol benneteket a mindennap jelenlétének szeretetével. S akkor érzitek, hogy ez a bűnbánat-idő,

ez elhozza számotokra azon kegyelmeket, amire most még csak vágyakoztok, de nem tudjátok, hogyan és miképpen érkezik el felétek és hozzátok.

S ennek reményében küldöm számotokra kiválasztott Mária testvér által áldásomat. Töltse be szíveteket, lelketeket, és működjön rajtatok és bennetek ez a mai meghívás a vágyban, a reményben és a hitben, hogy példa legyen számotokra, hogy ahogy ez a férfi váragozott és vágyakozott, és megtörtént számára is a segítség a csodában, ahogy mondani szoktátok, úgy ti is vágyakozva, hogy eljön számotokra is a segítség talán akkor, amikor nem is gondolod. S ennek reményében most áradjon reátok áldásom.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme áradjon reátok, töltse be szíveteket és a lelketeket, és vezessen a mai napon is a meghívott úton, hogy a remény kegyelme megadja azt, ami fontos, és amire váragoztok és vágyakoztok.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk.

5. tanítás

2020. március 27.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a bűnbánat ötödik fájdalom-szenvedés Golgotájának átélésében.

S köszöntöm mindazokat, akik a mai napon is lélekben voltatok egyek, hisz a mai nap szintén sokan, akik lélekben kísérték el benneteket ezen az úton. A vágy, a hívás jelen van, de most mindenkinek figyelni kell, ahogy tanítóttal benneteket: van jelen égi, és van jelen földi törvényeitek, és azokat is mindig figyelemmel kíséritek.

A mai tanítás számotokra is az volt, hogy ismételten hogyan nézünk önmagunkba, és mitévővé cselekedjünk.⁵ Hisz, ugye, Én, Jézus Krisztus Uratok kora reggel kint vagyok az Olajfák hegyén, de bemegek a városba, a templomba, ahol Körém gyűlnek a tanítványaim mellett a nép sokasága, és tanítást adok részükre. S utána a farizeusok és a zsidók oda hoznak egy házasságtörő asszonyt, és megkérdezik, hogy mit cselekedjenek, hisz a Mózes-i törvényben elő van írva: akit tetten érnek, meg kell kövezni.

Én ezt a tanítást már adtam számotokra az évek folyamán, s akkor elmondtam számotokra azt is, amit akkor mindezeknek, hogy:

– Mózes a ti szívetek keménysége miatt adta ezt a törvényt.

⁵ A mai napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: *Jézus és a házasságtörő asszony* (Jn 8,1–11).

De itt is, hogy próbára tegyenek, s az után vádolhassanak, ezért tették fel a kérdést, de Én, Jézus Krisztus Uratok, aki a föld porában írtam ujjammal, először rájuk sem emeltem tekintetemet, de mikor már még egyszer feltették a kérdést, hogy: „Mit mondasz, hogyan cselekedjünk?“, ekkor, ugye, felegyenesedve, így szóltam nekik:

– Közületek az vesse rá az első követ, aki büntelen köztetek.

Én ismét lehajtottam fejemet, és ujjammal tovább írtam a földön a porban.

Ekkor, ugye, a farizeusoknak s az írástudóknak is önmagukba kellett nézni, s el kellett gondolkodniuk, hogy: „Az én saját lényem hogyan van jelen, és milyen benne a bűn? Ha én bűnös vagyok, akkor hogyan akarok egy másikat megbüntetni, megkövezni?“

S ekkor döböntek rá elsőként a vének: „Hát nem merem megtenni, ha magamba tekintek.“ Ezért hát elmentek, vagy, ahogy írva vagyok: eloldalogtak, s a követeket sorba-sorba ledobták kezükből. Majd ismét, mikor felegyenesedtem, és látom, hogy már csak az asszony egyedül van Velem szemben, ahogy középen állt, megkérdeztem tőle:

– Senki sem ítélte el? Hol vannak a vádlóid?

Ő ekkor így válaszolt:

– Senki, Uram!

Én, Jézus Krisztus Uratok akkor így szóltam feléje:

– Én sem ítéllek el. Menj, és ne vétkezz többé.

Ugye, a bűnbánat-időben is, ahogy közeledtek majdan a Feltámadás öröme-hez, a tanítások is így jönnek el számotokra, hisz ha a múlt heti tanítást figyelitek, akkor, ugye, a harmincnyolc éve beteget gyógyítottam meg, akinek azt mondtam: „Kelj föl, fogd ágyadat, és járj!“ Ma pedig már az van, hogy elsőként önmagunkba nézzünk, hogy: „Én valóban teljesen büntelen vagyok? Semmi bűnöm nem lakozik bennem, nem rejtőzik? Mert akkor megítélhetem a másikat. De amíg bennem jelen vannak a bűn nyomai, akkor ne akarjak senkit megítélni.“ De, ugye, a bűnbánat-időben már a bűnbánat második Golgotáján is a megbocsájtást adtam számotokra. Hisz hogy van?

Péter megkérdezi – vagyis nem is a második, a harmadik Golgotáján adtam. Péter megkérdezi:

– Uram, hányszor kell megbocsájtani? Hétszer?

– Nem hétszer, hanem hetvenszer hétszer.

Ugye, ezt adtam, hogy nézzetek önmagatokba ismételten. Hisz az első bűnbánati pedig az, amikor kimegyek, ugye, a pusztába, és a kísértő megjelenik. Fel kell ismerni e tanításnak is a mondanivalóját, ahogy mondtam számotokra, szinte mindig kötődik az előtte valóhoz, és így folytatódik, és közeledünk az ünnep felé. Ezért a mai nap az számotokra, hogy ismerni kell a törvényeket, hisz Mózes is megadta a törvényt mindazoknak, akik várták tőle. De a Mózes a törvényeket nem az Én időmben adta, hanem, ahogy régen mondtam nektek, a kezdetekben, az őskereszténységben. Hisz akkor, abban az időben Rólam csak

írtak a megjövendölésében. Az akkori törvények és az Én megjelenésem utáni törvények megváltoztatták, és így tudjátok felismerni a tanítás mondanivalóját.

Hisz ha csak visszaemlékeztek arra a zarándokutatokra, amikor azt mondtátok, az Én nyomomban jártok, és mikor ott voltatok a nagy, Péter szobra mellett, és örültetek, hogy jelen lehettek, s akkor mentetek a Jordán mentén, és így mondtam számotokra:

– Íme, nézzétek a Jordán mentén a vizet, ahogy halad. Így van jelen az őskereszténység az Újszövetség részével. Hisz a Jordán, az egészen elmegy a Holt-tengerig, s azon keresztül is, majdan tovább. És megtisztulva haladsz.

Ezért hát fontos érezni a mindennap jelenlétét, hogy a törvényeket, amelyek az őskereszténységében és majdan az Újszövetségében vannak jelen számotokra, fel lehet ismerni, el lehet fogadni, szívedbe zárni, és a szerint cselekedni. Így a mai tanítás az felétek, hogy ne vádolj meg senkit addig, amíg nem vagy biztos a saját vádjaidban. De ne is ítélj meg senkit, mert idővel téged, és téged is, megítélhetnek, és nem biztos, hogy a szerint történik a megítélésed, ahogy te önmagadban, itt belül elképzeled, elgondolod, hogy ez csak a szerint cselekedhet.

A megítélésedben néha számotokra is lehet fájó és bántó. Ezért kell hát elgondolkodni a mai tanítás megbocsájtásában, hisz számotokra is azt adom: Azt ítéljétek meg, és azt kövezzétek meg, aki közületek büntelen, és biztos benne, hogy ő ezt megteheti. De ha nem biztos benne, akkor jobb, ha úgy cselekedtek, mint a vének, és utána mindenki, aki odébb ment, eloldalgott, és ledobta a követ, mert érezte, hogy ezt nem teheti meg, mert hisz, ha ő ezt megteszi, akkor talán őt is elővehetik a más bűn jelenlétében.

Fontos, hogy elgondolkodjunk a cselekedetek, tanúságok és tettek révén a mindennapokban, a mindennapokhoz. Hisz számotokra ma e tanításomat adtam, ami által működjön felétek és rajtatok a meghívásom, és érezd, hogy: „Úgy szeretnék élni, hogy figyeljek önmagamra, mert talán engem is megítélhetnek, és nem mindegy, hogyan és miképpen, mert tanúságot teszek az Atyáról, a Fiúról a földi életemben. S akkor talán a megítélésben rólam is másképp tudnak tanúskodni a kegyelem szeretetében.”

S ennek reményében így áradjon reátok kiválasztott Mária testvérem által áldásom, hogy töltsé be szíveteket, és érezzétek a meghívást e küldetéshez, hogy valóban testvérként éljétek e szeretetben.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme áradjon reátok, töltsé be szíveteket, lelketeket, és erősítsen meg a mindennapokban, a mindennapokhoz, ami körülvesz benneteket e kegyelem szeretetével és szeretetében.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

6. tanítás

2020. április 3.

Jézus Krisztus Urunk:

...a bűnbánat hatodik Golgotáján.

Köszöntöm mindazokat, akik ma is lélekben kísértétek el kiválasztott testvéreket e meghívott úton.

A mai tanítás felétek: már egyre közelebb az ünnephez tartozó tanítás, és így szólt felétek⁶, hogy hat nappal a kovásztalan kenyér ünnepe, a zsidók húsvétjához közeledvén, megjelentetek, hisz Én, Jézus Krisztus Uratok tanítványaimmal együtt elmentem a családhoz, Lázár, akit feltámasztottam a halálból, s elmentem a testvérekhez. S így a mai tanítás ez felétek, hogy számotokra is eljön ez az ünnep, és ebben az ünnepben majd ti hogyan vesztek részt, hisz itt vacsorát készítettek tiszteletemre, de a vacsora elkezdése előtt, ugye, Mária, aki vett egy drága, illattal vont nárciszolajat, és amivel megkenete lábamat. Az illat eltelt az egész helyiségben. S ekkor mit mondott egyik tanítványom?

– Jobb lett volna eladni ezt a drága olajat az árusoknál 300 dinárért, s akkor ezt szétosztani a szegények között.

De nem azért, mert gondja volt a szegényekre!

De itt Én azt mondom nektek, hogy szegények voltak, szegények vannak, és szegények lesznek. De Én, Jézus Krisztus Uratok nem biztos, hogy végig itt maradhatok. Most itt vagyok veletek, de eljön az idő, amikor nem lehetek veletek. Hisz elmondottam tanítványaimnak, hogy mert, ha Én nem leszek veletek, akkor hogyan és miképpen cselekedjünk, hogyan és miképpen fogadjuk el és ismerjük fel a felebarátot és a testvért. És e tanítás ez számotokra, hogy a földi életben is, ahogy éltek a jelenben, a szegényeket próbáljátok magatok elé teríteni, tární. És itt is azt mondotta tanítványom, ugye, hogy ha eladjuk ezt az illatos, font olajat 300 dinárért, akkor azt szét lehet osztani. Amikor sok a szegény, akkor kimentek 300 dinárral, nem sokat tudtok nyújtani egy-egy szegény testvérnek. De Én, Jézus Krisztus Uratok ma jelen vagyok veletek, de nem mindig maradok itten, és ezért szükség volt erre az olajra, amivel megkenete lábamat, hajával megtörölve, hisz előkészített Engem már a temetés napjára. Hisz közeledett az óra a tanítás részében, a felismerésben.

Hisz, ugye, ma az ünnep, a vacsora, a felismerés, amely jelen számotokra, de ha a múlt heti bűnbánati Golgotát nézitek, ott ismét az van számotokra, hogy, ugye, a házasságtörő asszonyt vétkeiért megkövezni akarják. És mi erre a válasz? Hogy: „Az vesse rá elsőként követet a követ, aki bűntelen.” Ha valaki őszintén önmagába néz, felismeri önmagát, akkor sokszor mi is érezzük, hogy talán azok vagyunk, akiknek kezében jelen van ugyan a kő, de ezt a követ senkire sem merem rázúdítani, hanem inkább ledobom a föld kövének porába, mert rádöbbenek, hogy

⁶ A mai napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: *A betániai megkenés* (Jn 12,1–11).

én se vagyok teljesen makulátlan, tiszta és büntelen. Jobb akkor olyannak lennem, aki elindul az úton, és halad, és a felismerés által változtat. Megpróbál úgy haladni a mindennapokban, hogy érezze a szeretet kegyelmét, érezze, e bűnbánat-időben volt számotokra a kísértő, volt a meghívás, volt a bűnbocsánat-kérés, volt a szeretet, volt a gyógyítás, és volt a megkövezés. És ma van pedig számotokra, hogy egyre közelebb kerültök az ünnephez, és az ünnepben jelen van a vacsora, a vacsora tiszteletében vannak vendégek, és közöttük van Lázár, akit feltámasztottam a halálból, és jelen vagyok Én tanítványaimmal. S ekkor a jelen szeretet azt tükrözi számotokra, hogy a temetésem napjáról beszélek, de addig még van egy pár nap, addig lehet még felkészülni, átélni, megtapasztalni, hogy hogyan és miképpen tartozik reátok a mindennapokban, a mindennapokhoz.

De ebben a tanításban az is helyet foglal, hogy, ugye, a szegényekre csak azért volt gondja, mert hogy ezzel talán nem vették volna észre annyira, hogy a pénztárosságában, a sáfárkodásában nem helyesen döntött. Hisz belőle kivett, vagy úgy mondom, azt a szót, ahogy írva van a *Szentírásban* számotokra, hogy: ellopkodott a pénzből, és ezért gondolt arra, hogy ezt az olajat jó lett volna eladni, és azon kapni 300 dinárt. Az nagy összegnek számított abban az időben, s ezzel ki tudta volna pótolni, sőt még maradt volna is belőle a kegyelem szeretetének felismerésének elfogadásában, a mindennapokban.

És akkor éreztétek azt, hogy ez a bűnbánat-idő tanításának utolsó része, ami most jelen van számotokra, a hatodik, amely már oly közel visz benneteket az ünnephez, hogy ti is megnyissátok szíveteket, lelketeket, felkészültök e ünnephez, hogy valóban, ez a legnagyobb ünnep megadja számotokra azokat a kegyelmeket a szeretetben, amire egész bűnbánat-időben készültünk. Hisz megpróbáltunk többet kiadni önmagunkból, többet felajánlani és imádkozni, többet jót tenni a testvéreknek, és a testvérek által másoknak, akik várták tőletek a segítségnyújtást. És ma ismét jelen számotokra, hogy jelen van ez az ünnepi vacsora a vendéglátással, hogy ezen hogy vesztek részt, hogyan fogadjátok el ennek mondanivalóját a tanításban, és hogyan érvényesül rajtatok és bennetek ez a kegyelmi ajándék.

Hisz itten, a mai nap, ha a harmadik részére megyünk már a tanításban, ott arról szól, ugye, felétek, hogy Én nem mindig leszek veletek. Ezért kell felkészülnötök, mert ha elmegyek, akkor az Atyához megyek, és akkor már, ha Én az Atyánál vagyok, nem tudtok Velem így találkozni, ahogy a bűnbánat-idő meg-tapasztalásában, hanem akkor már csak a tanítás mondanivalója ajándéku jön el felétek és hozzátok, és a nyitott szívvel a felismerésben el tudjátok fogadni mind-azt, ami reátok árad, és ami bennetek van jelen a kegyelem szeretete révén.

Fontos átélni és értékelni, hogy ez a mai tanítás mit nyújtott számotokra, mert, ugye, szegények vannak, lesznek, de voltak, akiket nem biztos, hogy ezzel a kicsivel segíteni tudsz. Lehet, hogy egy csepp, amit nyújtasz, de nem változtatja meg az életét. Ahhoz egy kicsit több kell ebből a cseppből, amelynek tanúi lehettétek a megtapasztalásokban.

De viszont itt a tanítás arról is szól, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok nem leszek mindig veletek. És ha nem leszek veletek, akkor valójában majd mi történik, hogyan tudtok belekapaszkodni a jelen tanításokban, és hogyan tudod ez által kialakítani a mindennapi életet, ahol Én, Jézus Krisztus Uratok is jelen vagyok a felismerés elfogadása révén, és ami által mondom nektek, hogy nyitott legyen a szív a kegyelemhez és a szeretethez a megtapasztalás elfogadásában, hogy megengedjük, hogy működjön rajtunk és bennünk, és hogy ha szükséges, változtasson meg épp úgy, ahogy ez a tanítás is megváltoztatta a jelen lévő tanítványaimat. Mert, ugye, sokan nem értették, hogy ez az asszony mit cselekszik, aki ezt a drága, font illatú nárciszolajat csak úgy elkenegeti. De ennek van mondanivalója, ugye, hogy a temetésem napjára készíti. Tehát Jó Jézus Krisztus Urunk tudja, az *Írás* a jövődőlésében be kell, hogy teljesejék, és minden a szerint, ahogy ez meg volt írva. És van, mibe belekapaszkodni, és van, miért haladni a mindennap-úton a meghívás küldetésében.

S akkor lehet érezni igazából a jelen szeretetet a kegyelem működésével, és: „Akkor talán mink is felismerjük azt, hogy igen, Uram, Te nem maradsz mindig itt velünk, ahogy tanítványaidnak is elmondottad, de mégis nyújtsz segítséget, vigaszt a kegyelemben, hisz ez az ünnepi vacsora is azért volt jelen, hogy összekovácsolódjanak a testvérek, a vendégek, a tanítványok a szeretet által a munkálkodásban, a mindennapokban, a mindennapokhoz.” Mert a kegyelem csak így tud reátok áradni, így tudjátok elfogadni, és szívetekbe zárni, és ez által várni, hogy a kegyelem hogyan és miképpen jön el felétek és hozzátok, és adja meg szívetekhez, lelketekhez e tanítás mondanivalóját a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Hisz Én, Jézus Krisztus Uratok, ahogy mondtam tanítványaimnak, temetésem napjára készült, mert Én nem maradok mindig veletek.

Jelképesen mondom ezt, hogy nem maradok mindig veletek.

Mert ha ismeritek a tanításomat, akkor tudjátok, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok ugyan elmehetek, de vissza is térhetek, és megajándékozhatlak benneteket a szeretet kegyelmének, felismerésének elfogadásával, hogy ez által váljunk egygé e meghívás, küldetés szeretetében, ami a mai napon azt tükrözte számotokra, hogy vigyázni kell a felebarátra és a testvérré az egygé válásban, a szeretet kegyelme révén. Mert, ugye, itt azt mondtam tanítványaimnak, hogy temetésem napjára készíti – még akkor velük voltam. De senki sincs biztosítva arról, a jelenben, hogy a következő nap is együtt leszünk, és egyek leszünk, és felismerjük a tanítást a szeretet, az öröm elfogadásával. „És akkor mi is felkészülünk, Uram, hogy követhessünk Téged ezen az úton, ahol Te önként vállaltad a felkészülést, a kereszthalált, aminek részeseivé válhatunk, és erőt merítve a mindennapokban, a mindennapokhoz, hogy működjön rajtunk és bennünk e szeretet.”

Mert, ugye, elmondottam számotokra, nemcsak a bűnbánat-időben, hanem az advent idejében is: Ha a szeretet bennetek van, s megengeditek, hogy működjön rajtatok és bennetek, és formáljon, akkor néha rádöbentek, hogy: „Milyen csodálatos – ugye –, hogy minket így felkészítesz, Uram, felkészítesz a tanításhoz

a mai napon, és arra és ahhoz, hogy hogyan kövessünk, és hogyan fogadjuk el a mindennap-jelenlét tanítást.”

És akkor nem szomorkodtok, hogy ha nem vagyok veletek. Mert ti is elgondolkodhattok azon, amit, azt mondtam tanítványaimnak, hogy: „Nem mindig maradok veletek.”

És ezt fel kell ismerni, tudni kell, és el kell fogadni a mindennapok jelenlétében.

És ennek reményében áradjon reátok ma a bűnbánat hatodik Golgotáján áldásom, először a kísértő és a meghívás részében, majdan a felismerés az imához, és a szeretet elfogadásában, a működésében, majdan a megbocsájtó kegyelemben, hogy hogyan és hányszor kell bocsánatot kérni. Majdan, ha bennem van a mustármagnyi hitem és a reményem, amelyet soha nem engedek és dobok el magamtól, akkor hiszek, hogy ahogy a 38 esztendeje betegen váró ember gyógyulást nyerhet, úgy mi is kérhessük önmagunk számára a gyógyulást. Majdan elétek jött a házasságtörő asszony, akit elítéltek. De nem elég csak az elítélés, hanem szeretnék megkövezni. De a megkövezésben azt mondom, ahogy ma is, felétek is, hogy: „Az vesse rá az első követ bárkire, aki büntelen köztetek, akinek semmi bűne nincs, aki száz százalékosan – a ti szavakat használva – felveheti a követ, és valóban megkövezhet.” És a mai tanítás pedig, már egész közel vagyunk, ugye, az ünnephez, hisz itt hat napra vagyunk a húsvétól, e *Evangélium-tanításra*. Én pedig azt mondom, ha egy kicsit több is, mint hat nap, hanem hét vagy nyolc, akkor is fel kell készülnünk, befogadni a szeretetet, a kegyelmet, fel kell készülnünk a bűnbocsánathoz, ahogy ezt megtette Mária, aki bekente a Mester lábát, és majd hajával megtörölve, hogy ő is bűnbocsánatot nyerhessen a földi élet megtapasztalásának szeretetében és szeretetével. S akkor érezzük, hogy ez a bűnbánat-időszak szakaszonként hogyan alakul ki egy nagy kegyelmi ajándékká, amely mind, a mai napon, eljött felétek, hozzátok, s amivel ki tudod alakítani a mindennapi életedet.

S ennek reményében most áradjon reátok áldásom e felsorolt hat bűnbánati tanítással eggyé válva a kegyelem szeretetében.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme áradjon reátok, töltse be szíveteket, és melegítsen fel benneteket ma a különleges sárga fény szeretetének jelenléte, amit érezhettek szívetekben és a lelketekben a felmelegítés révén, és ki tudjunk kapcsolódni, el tudjátok készíteni a mindennapi jelenlétetek munkáját, amely reátok vár, s ami által egyek vagytok a szeretet kegyelmében.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

Feltámadási tanítás

2020. április 12.

Mária:

Az élet erősebb a halálnál. Legyőzte a halált, és a fény vakító erejével van jelen.

A zászlót meglepetve.

A Sír ajtaja nyitva már. A katonák megrémülve a fény láttán, kezeiket a szemük elé tették, és félelmükben remegnek.

Feltámadt. Kijön a Sírból, csak a leplek maradnak ott.⁷

Dicsőséges, szép hajnal! Eljött e reggel, amikor a fény másképp adja erejét, hisz különleges ez a hajnal, mert feltámadt Krisztus.⁸

Íme, számunkra e sír azt tükrözi, hogy itt volt jelen az Istenember, akit e helyre elhelyeztek, hogy ott pihenjék a Teste. De íme⁹, a Test már nincs jelen, már csak a leplek vannak jelen, összehajtva, mert az élet legyőzte a halált, mert erősebb lett e új élettel, hisz a fény a vakság erős erejével, fehérségével e hajnalban világít, és megerősít.

Ó, de üres már a Sír! És a Mester, az Isten Fia, Istenember kijött e Sírból, hisz megnyitották Számára e Sír ajtaját.¹⁰

Örüljete és vigadjatok, hisz Krisztus feltámadt!

Jézus Krisztus Urunk¹¹:

Üdvöz légy, e csodálatos hely, amely most az életet és a fényt hozza el számotokra, hogy részeseivé válhassatok e fénysugárnak, amely felétek árad.¹²

Mária:

Köszöntelek, Uram, hisz ismét eljöttél hozzám, megerősítettél, hogy kijöhessek e helyre a Te segítséged fényének erejével, mert feltámadtál. Hisz e helyről annak idején elvittek, a Sírba helyezve, hogy ott pihenjék a Tested. De a Feltámadás hajnalfényének ragyogása átölelve, megerősítve, erőt adva, és újra életben e helyen!

Ó, dicsőséges, fényes, szép hajnal! Áraszd fényed melegét, öleld át e helyet, hogy a jelenlévők is érezhessék a hajnal fényének melegségét, illatát, amely most átölel.

⁷ Mária behunyt szemmel felül az ágyában, belebújik papucsába, felveszi a köntösét, feláll, és ugyancsak behunyt szemmel elindul a házból kifelé. Kiérve megáll.

⁸ Mária tovább indul a kápolna felé. A kápolnában a szentsírhoz megy Mária, ahol meghajol.

⁹ Mária letérdel a szentsír előtt.

¹⁰ Mária térdelve meghajol a szentsír előtt, majd feláll, és elindul a sátor felé.

¹¹ Mária, beérkezve a sátorba, megáll,

¹² Mária letérdel az oltár előtt, és meghajol.

Örüljünk és vigadjunk, mert az Úr Isten ezt a napot adta e hajnalnak tükrében, hogy megerősödve higgyünk és bízzunk, mert azt mondotta: „Én veletek vagyok mindenkor.”

Íme, most ismét eljött, hogy megerősítsen, megmutassa erejét, hogy ne legyen félelem, kétely, bánat a szívben, a lélekben, ami által a földi ember, a testvér el tud tévelyegni.

Fontos érezni az Ő szeretetét és kegyelmét, amit most e Új Élettel áraszt felénk!

Húsvét vasárnap reggelén Mária Magdolna ott áll Jézus Sírjánál, és sírdogál. Betekintett a nyitott sziklasírba, és nem látja Jézus Testét, csak azt, hogy két angyal vakító fényű ruhában ott ülnek, egyik a Lábánál, a másik a Fejénél. Ők megkérdezték:

– Asszony, miért sírsz?

Ő így felelt:

– Mert nem találom az én Uramat, és nem tudom, hova vitték.

Ekkor megfordul, és íme, vele szemben áll Jézus. De ő nem ismerte meg, azt hitte, hogy a kertész az. Jézus megkérdezte tőle:

– Asszony, miért sírsz? Kit keresel?

Ő így válaszolt:

– Az én Uramat, mert elvitték, és nem tudom, hol van. De ha Te tudod, hogy hol van, mondd meg, hogy elmenjek, hogy magammal elvihessem.

Ekkor Jézus megszólította:

– Mária!

Megremegett, feltekintett:

– Ó, Rabone! – vagyis: Mester.

Akkor ismerte fel, hogy Ő az ő Ura, akit keresett, és nem a kertész.

Ekkor Jézus így szólt neki:

– Még nem mentem el föl, az Atyához. Te pedig most siess testvéreidhez, és vidd el nekik e hírt. Majd elmegyek az Én Atyámhoz, a ti Atyátokhoz, az Én Istenemhez, a ti Istenetekhez.

E szavak után Mária elsietett, és elment tanítványaihoz, és így szól:

– Láttam az Urat! – és elmondotta számukra, mit üzent nekik.¹³

Jézus Krisztus Urunk:

E Feltámadás-hajnal tanítása, a megerősítő kegyelme, hogy érezzétek a fény melegségének illatát.

És most, hogy vigadjunk, és örüljünk, énekeljük: „*Szent Magdolna elmenne*”¹⁴.

Öröm, boldogság e hajnal reggelén!

¹³ Jn 20,11–18

¹⁴ Jézus Urunk kérésére a jelenlévők elénekelik az éneket (*Hozsanna*, 92. ének).

Így most áradjon majd reátok áldásom.

Kérlek most benneteket, nyissátok meg szíveteket. Fogjuk össze kezünket, és elsőként imádkozunk, ahogy a Mester tanítványait tanította.

Mi Atyánk, aki a Mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el e Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a Mennyben, úgy a Földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek. És ne engedj minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség. Mindörökké. Ámen.

Édesanyámat is köszöntjük:

Üdvöz légy, Mária, kegyelemmel teljes! Az Úr van Teveled. Áldott vagy Te az asszonyok között, és áldott a Te Méhednek Gyümölcse, Jézus. Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek Szent Anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért, most és halálunk óráján. Ámen.

Eljött számotokra e húsvéthajnal öröme, fényének ragyogása, illata. Most áradjon reátok e fényem tündöklő ragyogása. Ölelje át minden jelen lévő testvérem szívét és lelkét, melegítse fel, és érezze az Élet erejét, amely most ismét megjelent előttetek, mert legyőzte a halál gyötrelmét, és az Élet erősebb lett.

Így most e húsvét hajnalában e ajándékomat adom számotokra, áldásomat, áldásomban, hogy fényem ereje, melegsége kössön össze benneteket, melegítsen fel, és amikor a földi élet-útpályádon lesznek nehézségeid, problémáid, gondjaid, szomorúság ül szívedre, ilyenkor próbálj visszaemlékezni e Új Élet kegyelmének ajándékára, ami most megjelent, és reátok áradt, hogy betöltsön, megerősítsen, és felkészítsen az elkövetkezendő időre, az út küldetésének követésében.

Mária:

Köszönöm, Uram, hogy megadtad számunkra e csodálatos Feltámadás hajnalát, amely megerősített, s amely megmutatta számunkra, hogy a hit, a szeretet, a remény, az mindig jelen van, csak fel kell ismernünk, tudnunk kell elfogadni, és szívünkbe zárni, és megerősödni, és készen állni, hogy testvéreiddé válhassunk, és követhessünk.

Így, mivel most e örömben vagyunk jelen a megtapasztalás fény-kegyelmének elfogadásával, ezért énekelünk: „*Örvendjete, angyalok, Jézusunk feltámadott*”¹⁵.

Jézus Krisztus Urunk:

E dicső hajnalban a Keresztre tekintünk, amely azért áll itt számotokra, hogy mindig emlékezzetek, hogy e kereszthalál által váltottam meg az emberiséget.

Íme, a Kereszt, amely megadja számotokra – minden segítséget, amire szükségetek van. És soha nem elfelejteni, hogy a megváltást e Kereszt által és e halál

¹⁵ Jézus Urunk kérésére a jelenlévők elénekelik az éneket (*Hozsanna*, 85. ének). Közben Mária vezetésével a jelenlévők kimennek az udvarra, és a kereszt felé fordulva megállnak.

által kaptuk meg, mert ha nincs kereszthalál, nincs Feltámadás, nem jön el számotokra az Élet e új hajnalban, amely újat fog nyújtani számotokra a mindennapokban. Hisz a keresztre, emlékezzetek, mikor elkészítettétek, nem véletlen írtam rá e szöveget, nemcsak azt, hogy „Meváltó Krisztusom, hanem azt, hogy: „Ma még lehet, ma még szabad, / Borulj le e keresz alatt.” Tehát e keresz alatt, ha örömed van, akkor is leborulhatsz, ha fájdalmad van, akkor is leborulhatsz, ha kérni szeretnél, akkor is leborulhatsz. És ha csak úgy érzed, hogy „valami hiányzik belőlem, és még nem tudom, hogy mi az, de szükségem van valamire”, eljössz e keresz elé, egy kicsit figyeled, utána megadod a meghajlás tisztelgését a leborulásban, és már érzed, hogy a keresznek is van ereje, amely felétek áradhat, amely betöltheti szíveteket, lelketeket, egész lényeteket, és megmutathassa számotokra, hogy ha a kereszre tekintetek, „nem volt hiába, Uram – ugye, így mondjuk? – a Te kereszthalálod, mert e kereszthalállal váltottál meg minket, hogy mi is most itt örömben, szeretetben tudunk együtt lenni, és egyek lenni”.

És itt a keresztnél mondom: Mivel ma a jelen földi életetekben vannak betegségek, ami miatt most, ahogy mondtam a bűnbánat-idő Golgotáján, hogy a földi törvényeket is tartsátok be, ezért kevesen a maroknyi, vagy ahogy akkor mondtam inkább, a mustármag hitével megerősödve itt vagytok, ti részesültetek az áldásban, e öröm kegyelmében és szeretetében. De ne feledkezzetek el, és ne feledkezzünk el azokról, akik, tudjuk, évről évre ilyenkor mindig itt voltak, és most e három szent ünnepnapban nem tudtak eljönni, hogy ők is részesedjenek áldásom szeretetének kegyelméből, hogy érezzék, hogy ugyanolyan testvérek most is, mint mikor itt vannak. S ezért kérjük majd az Édesanyát, hogy Ő ölelje át őket.¹⁶

Mária:

Ó, köszöntelek, Édesanya, ki a Föld és Ég Édesanyja vagy! Te, aki a Kereszt tövénél elfogadtad Fiad kérésében a Szeretett Tanítványt, és ez által a Földön élő testvéreit a gyermekeidben.

Kérlek, ó, Édesanya, tekints most reánk, akik eljöttünk ünnepelni e hajnal ünnepében, hogy részeseivé válhassunk az Életnek, amely legyőzte a halált.

Kérünk Téged, ó, Édesanya, tekints most jelen lévő gyermekeidre, és fogadd Anyai Szívedbe mindazon gyermekeidet, akik lélekben, imával voltak jelen a bűnbánat-idő második részében, mondhatjuk, és ma e hajnal ünnepében, hogy ott, ahol most tartózkodnak, és ha éppen ők is most fent vannak velünk, mert felkészültek a Feltámadás-ünnep hajnalára, Anyai palástoddal öleld át őket, erősítsd meg, simogasd meg gyermekeidet, és mondd: Továbbra is Fiam testvérei és az Én gyermekeim vagytok, hogy érezzétek e hajnal fényének, áldásának szeretetét, kegyelmét, örömet.

¹⁶ Mária vezetésével a testvérek a Lourdes-i barlangban elhelyezett Szűz Mária-jelképszobor előtt megállnak.

Mária (már éber állapotban):

Akkor köszöntök mindenkit e húsvét hajnalában.

Krisztus feltámadt. Örüljünk és vigadjunk e napnak, amelyet az Úr Isten, az Atya adott nekünk, hogy így tudjunk örülni, és háalleluját zengeni.

***„Ma még lehet, ma még szabad,
Borulj le e kereszt alatt.”***